

Den smalle bog

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 2. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver?

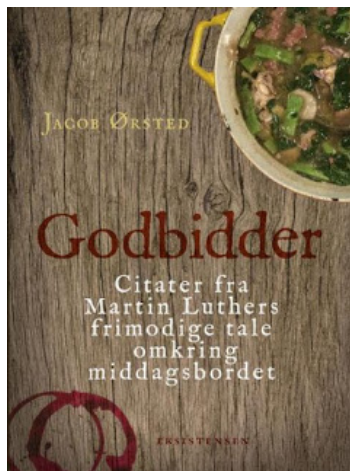
Forfattere i Den smalle bog

Læs Den smalle bog fast

Kontakt og kolofon

Martin Luther - unplugged

Jacob Ørsted: "Godbidder. Citater fra Martin Luthers frimodige tale omkring middagsbordet", Eksistensen 2016, 151 sider, 160 kr. Af Egil...

-

Digte der vil være erindring
Marilyn Nelson
Hurtigere end lyset
Oversat af Inge og Anne-Marie Pedersen
Bureauets Lommebibliotek 112 sider
Af Jakob Brønnum ...

Litteraturen, bevægelsen, teksten

- Floret
- Hver mandag
- Hybenblod (Linda Nørgaards blog)
- Knud Steffen (Nielsens blog)
- Slagtryk

fredag den 20. oktober 2017

Tilblivelsen som kvinde

Louise Juhl Dalsgaard
Det dér og dét der
EC Edition 2017

Af Anne Rye Andersson

Når man som menneske kan forårsage sin egen død, det langsomme selvmord, som anoreksien kan være, ligger der skyld, skam, resignation og ikke mindst udsigten til lettelsen ved at få fred. Men ønsker den syge egentlig at dø? Kan den syge overskue konsekvenserne af den sultende adfærd? Det er spørgsmål jeg som læser sidder tilbage med efter læsningen af Louise Juhl Dalsgaard's meget fine femte bog og anden opunktroman, 'Det dér og dét der'.

Det dér og dét der
Louise Juhl Dalsgaard

Det er de store eksistentielle spørgsmål forfatteren forsøger at dissekere i romanen, og denne optrevling af livets spørgsmål afføder endnu flere spørgsmål, som man måske i virkeligheden ikke er i stand til at svare på. Romanen er et vigtigt blik ind i en ung, syg piges tilværelse, der er fyldt med lige dele selvlede og kærlighed.

Romanens to spor

Romanen har to spor. Tilbageblik til barndommen af den kvindelige navneløse protagonist, som er fortalt i jeg-form. Og uddrag fra en ung kvindes virkelige psykiatriske journal, der opridser sygdomsforløbet.

Jeg-fortælleformen giver en nærværende stemning, et still-billede af en tryk opvækst, der dog indeholder elementer af ikke at være forstået eller rummet til fulde:

"(Jeg har senere prøvet at sige det til hende, til min mor, alt det vi ikke talte om, og ikke mindst alt det, vi talte om, men som i virkeligheden handlede om noget andet. Naboen K, for eksempel, som min far mente "var syg i hovedet".

Mig, der spurgte: "Er K syg i hovedet?"

Min mor, der svarede "nej".

Mig, der spurgte: "Jamen så lyver far?"

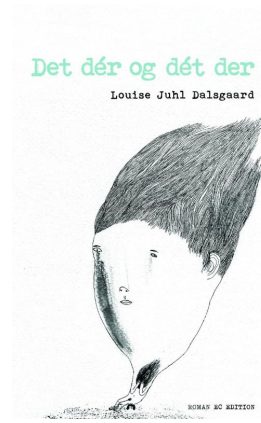
Min mor, der svarede "nej".

Jeg har prøvet at sige det til hende, at der var noget, der ikke hang sammen, men hun bliver tavs, eller hun siger: "Prøv at ringe til Børneværnet, det kan være, at de orker at høre på dine beklagelser". Og så går hun.)"

Man fornemmer en pige, der tænker meget over tingene, man fornemmer en form for sarthed hos hende, en modtagelighed af en art, men man finder ikke et endegyldigt svar på hvorfor, hun ender med at blive så syg.

Hun kan selv datere, hvornår det begyndte at gå galt. En tomhed, der fyldte hende efter skolen, der for hende, det man formentlig ville kalde en 12-talspige, gav mening i disse år. Nu er hun på bar bund, hun skal selv til at tage stilling. Måske er det en frygt for at blive voksen, en frygt

Louise Dalsgaards anden Punktroman

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

▼ 2017 (30)

► november (1)

▼ oktober (4)

Martin Luther - unplugged

Tilblivelsen som kvinde

Jais Nielsen og kulturarven

Hvileløst i et iskoldt ruinalandskab

► september (3)

► august (3)

► juli (1)

► juni (2)

► maj (4)

► april (2)

► marts (4)

► februar (3)

► januar (3)

► 2016 (34)

Slå op i Den smalle bog

Nettidsskrifter: Litteratur - Artikler og kritik

- Kornkammer
- Lithub
- Litteraturnu
- Modspor

for at stå alene med ansvar, måske ikke. Man kan gisne.

Med en psykiaters øjne

Den psykiatriske journal, som vi som læsere løbende får indblik i, er en virkelig journal. Det giver værket en ufravigelig autenticitet, idet dette dokument stadfæster den syges barske historie, som den i virkeligheden var, set med en psykiaters øjne. På en måde bliver psykiaterens stemme en form for metastemme over værket i form af dennes tolkning af den syge kvinde og hendes tanker.

Dynamikken imellem de to spor er rigtig god, de komplimenterer hinanden fremragende, og der er en insisteren på ærlighed i værket, en nøgternhed, der ikke forfalder til ynke, men hæver ordene op over den afgrund, den syge befinder sig i.

Via den psykiatriske journal får vi at vide, at den unge kvinde på et tidspunkt vejer 32 kg med en højde på 164 cm, hvorfor hun bliver indlagt. Hun er til fare for sig selv, kan ikke længere magte den situation, som hun befinder sig i. Man forstår hun kæmper en kamp med sine indre dæmoner, den løgnagtige anorektiske adfærd, som broderen på et tidspunkt giver udtryk for, hun snyder personalet, hun er i sine følelsers vold, og det er så smukt og grusomt beskrevet, at jeg sidder og læser med tilbageholdt åndedræt.

Louise Juhl Dalsgaard har en måde at gå til sproget på, som er meget poetisk, og det klæder værket. Den meget ærlige, naive barnestemme folder sig ud som fuldbyrdet poet, når de små metaforer blomstrer, og hun henfalder i diverse tanker. Eksempelvis her:

”Det er juli og solens stråler falder så skråt og tungt, at alt i teltet bliver oplyst i teltdugens farve.

Jeg sidder derinde og tænker: Det er sådan, det må føles at være orange.

Senere:

Er det sådan, det føles at være menneske?”

Tilblivelse som kvinde

Det er den skrøbelige, smukke fremstilling af det at være barn, det at vokse op, blive til en kvinde med bryster og menstruation og hår under armene. Pludselig ændrer kroppen sig, følger hovedet med? Vanvittige hormoner, der raser, der pirker til en ulyst til at blive voksen, kroppen svulmer, uden at man er i stand til at bremse udviklingen, frygten, måske en umodenhed, måske en tanke om ikke at kunne være sig selv i sin egen krop. Barnet er blevet voksen, men så til et barn igen i sygdomsperioden. ”Jeg vil ikke behandles som et barn”. En tilbagevenden til moderens livmoder, til en tilstand, hvor andre tager beslutninger for en, umyndiggjort, men med eget samtykke, den syge ved godt, det står slemt til, men hun formår ikke at komme igennem helvede på egen hånd, det helvede at skulle tage på i vægt. Frygten for fedme, for kurver, måske for det at være menneske.

Værket er et vigtigt vidnesbyrd om anoreksi. Man forstår, at det kan ramme alle, når det også kan ramme denne glade veltillpasse pige, som protagonisten er. Det er et indblik i en lang sej kamp for den syge og ikke mindst den syges pårørende, derfor kan den med fordel læses af pårørende til anorektikere, der måske kan finde trøst i, at de ikke står alene. Jeg giver den mine varmeste anbefalinger til alle, der vil oplyses om sygdommen, men også til alle, der elsker sproget. Læs den og bliv klogere, læs den fordi den kan nedbryde tabu, læs den fordi den er fantastisk smuk.

Louise Juhl Dalsgaard:

”Mit ønske om at dø er rent hypotetisk”, prosa, Forlaget Jorinde & Joringel, 2011.

”Om Arktiske Heste”, en poetisk kortfilm, på Forlaget Weltscherz, 2014.

”Til Sammen”, punktroman, Forlaget Nulpunkt, 2014.

”Det skulle have været en hest”, en badgedigtsamling, forlaget 365TEKSTER, 2016

”Det dér og dét der”, roman, Forlaget EC Edition, 2017

Indsendt af Jakob Brønnum

Ingen kommentarer:

Send en kommentar

Nettidsskrifter: Kulturmagasiner og det, der ligner

- [Atlas Magasin](#)
- [Ikaros](#)
- [Kunsten nu](#)
- [Vink København](#)

Indtast din kommentar...

Kommenter som: Vælg profil... ▼

Udgiv

Vis eksempe

[Nyere indlæg](#)

[Start](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)

Rejser tema. Leveret af [Blogger](#).